

ОБУХІВСЬКІ ВІСТІ

№3 (959)

2 ТРАВНЯ 2024 РОКУ

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

ОБУХІВСЬКА ГРОМАДА ВТРАЧАЄ
СВОЇХ СИНІВ стор.2

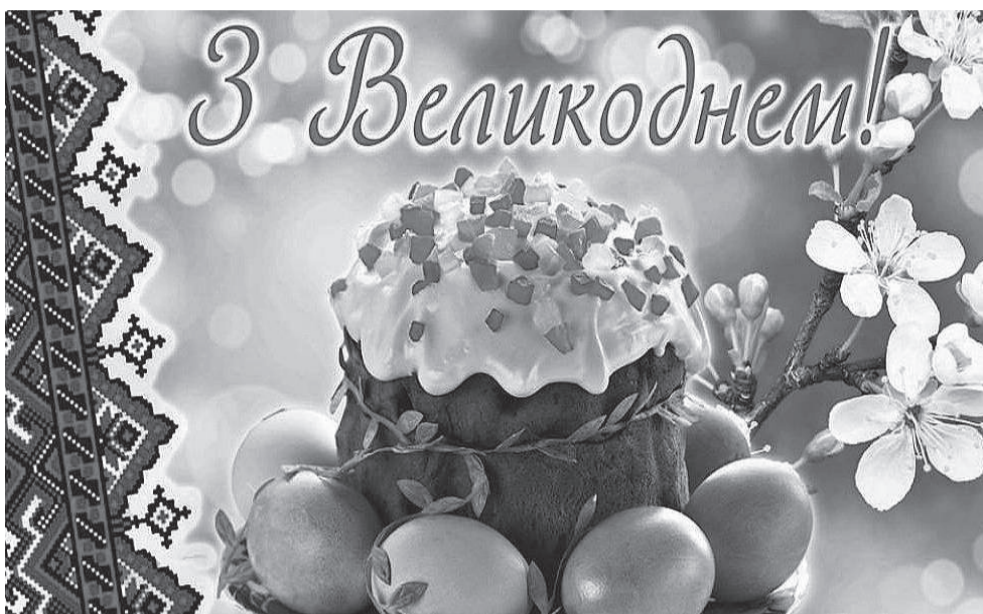
ДВА РОКИ ЗВІЛЬНЕННЯ КИЇВЩИНИ.
ДО 38-РІЧНИЦІ АВАРІЇ НА ЧАЕС стор.3

3 ЖИТТЯ ГРОМАДИ

стор. 2-4

ДОРОГІ ЖИТЕЛІ ОБУХІВСЬКОЇ ГРОМАДИ!

ЩИРО ВІТАЄМО ВАС З ВОСКРЕСІННЯМ ХРИСТОВИМ!

Цьогоріч ми втретє зустрічаємо Великдень під час неймовірних випробувань жорстокою війною, яку почала проти нашої держави росія. Третій Великдень зустрічаємо з глибокою вірою в те, що Ісус Христос захистить нашу землю, із щирою молитвою за кожного солдата, за кожну сім'ю, яку розлучила війна, за щасливе майбутнє наших дітей. Попри усю гіркоту, ми ділимося Великодньою радістю, адже воскресіння Ісуса Христа — це перемога добра над злом і вияв безперечної Божої любові до нас.

Воскресіння Христа майже два тисячоліття тому стало свідченням одвічної Перемоги світла над п'ятіною. Воскресіння стало твердженням того, що добро зможе перемогти зло. Цей символ і віру ми несемо і зберігаємо у своїх серцях. Цю непохитну християнську віру демонструє сьогодні увесь світ, згуртувавшись довкола України.

Щиро дякуємо воїнам, які ціною власного життя захищають нас від агресора. Сили вам, терпіння, мужності, здоров'я, Божої допомоги та охорони, щоб ви повернулися з перемогою до рідних домівок!

Віримо у силу молитви! Віримо у міцність Збройних сил! Нехай Господь благословить та береже наші родини, нашу громаду та всю Україну! Бажаєм щастя, благодаті Божої з небес. І хай по всій лунає Україні: «ХРИСТОС ВОСКРЕС!» - «ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!»

Лариса ІЛЬЄНКО, секретар Обухівської міської ради
Виконавчий комітет, депутати Обухівської міської ради

СЛОВО СВЯЩЕНИКУ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ,
ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ!

На численні питання щодо дати святкування Пасхи Христової у зв'язку з переходом на новоюліанський календар, даємо відповідь.

Існує так звана Пасхалія Православної Церкви (визначення дати Пасхи щороку в залежності від повня місяця), яка є незмінною для всіх помісних Православних Церков світу, незалежно від того, чи помісна Церква перейшла на новоюліанський календар, чи залишилась на юліанському календарі.

Нерухомі календарні свята (Різдво Христове, Хрещення Господнє, Преображення, Успіння Божої Матері та інші свята, які не прив'язані до дати святкування Пасхи Христової) ми тепер святкуємо за новоюліанським календарем, і ці свята співпадають з датами Західної, католицької Церкви.

Але православна Пасхалія є незмінною для всіх Православних Церков - незалежно від новоюліанського чи юліанського календаря, - для всіх Православних однаково. Разом святкує Пасху Христову увесь Православний світ, і лише зрідка співпадає цей цикл з католицькою західною традицією.

До перехідних свят православної Пасхалії також відносяться свята: Вхід Господній в Єрусалим (Вербна неділя), Вознесіння Господнє, Трійця (Зелені свята), бо ці свята прив'язані до змінного календаря Пасхи Христової. Цей православний Пасхальний цикл рідко співпадає із Західним католицьким календарним циклом, і на відміну від католицького, ніколи не може співпасти з юдейською пасхою.

У Західній Церкві, католиків, на відміну від православних, існує свій принцип встановлення дати святкування Пасхи, і він відрізняється від нашого, православного пасхального циклу.

Тому коли мова йде про свято Пасхи і всіх рухомих свят, що прив'язані датами до цього найбільшого свята православних християн, - то вони відрізняються від західного католицького пасхального календаря, і лише зрідка співпадають. А всі нерухомі свята року, згідно «нового календаря» ми будемо святкувати разом.

Для православних християн свято Пасхи Христової є особливим і найголовнішим, - «...свято над святами і торжество із торжеств», - тому збереження єдності всього православного світу у даті святкування цього свята є надважливим і незмінним, незалежно від інших календарних традицій!

«ХРИСТОС ВОСКРЕС із мертвих, смертю смертю подолав, і тим, що в гробах, життя дарував!» - так співає нині Церква Христова, коротко вказуючи на суть свята Пасхи.

Щоразу, коли ми згадуємо про Воскреслого Ісуса Христа, радіє душа, адже людина створена Богом для життя і вона прагне вічного життя. Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа - це також наше воскресіння, це подія, яка приводить нас до вічного життя з Богом, «бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть» (1 Кор.15:22). Отже, свято Пасхи Христової - це найперше свято життя.

Минулої неділі ми святкували Вхід Господній в Єрусалим, коли Христос велично увійшов до Святого міста, але сидючи не на коні, що є символом війни і земної влади, а на віслюку, що є символом миру й доброти. Тим самим Він дає зрозуміти усім, хто має владу на землі, що війна є безглуздом, що завоювання, земна слава та військові трофеї - це все тлінне і є безумством. Саме любов, мир і доброту заповідав нам творити Господь, заповідав не вбивати, а терпіти й піклуватись один за одного, не знищувати, а будувати...

Заради життя кожної людини Христос перетерпів приниження, страждання і смерть; заради життя кожної людини Христос Воскрес, підніс людську природу до небесної величі, посадив праворуч Небесного Отця, повернув Царське достоїнство і справжнє призначення людини як творіння Божого. З євангельських повчань Господа будь-яка розумна людина чітко усвідомлює, що не буде жодних виправдань тим, хто вбиває, немає виправдань жодним ідеологіям, навіть тим, які прикриваються християнством, якщо вони будуються на крові та житті людей, а тим більше - на масових вбивствах. Війна і вбивства - це наслідок спотворення людської природи, прояв і наслідок Каїнового гріха. Головним диригентом будь-якої війни є диявол.

Бог завжди на боці тих, хто захищає, а не тих, хто загарбує, знищує і вбиває, тому Бог із нами.

Дорогі брати і сестри! Прийміть найщиріші сердечні вітання зі святом Світлого Христового Воскресіння, Пасхи Христової! Світло Христового Воскресіння просвічує усіх нас. З нами Бог, Його правда і Україна! Воїстину Христос Воскрес!

Благочинний церков Обухівського
благочинний Православної Церкви
України - протоієрей
Костянтин МАДЗЯНОВСЬКИЙ

ОБРАНО НОВОГО СЕКРЕТАРЯ ОБУХІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

1 травня 2024 року на 55-й позачерговій сесії секретарем Обухівської міської ради обрано Ільєнко Ларису Олександрівну, депутатку від Політичної партії «Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина». У процедурі таємного голосування взяли участь 25 депутатів. Результати волевиявлення: 22 голоси - «За», 1 - «Проти», 2 - бюлетня визнано недійсними.

Вітаємо Ларису Олександрівну з обранням на посаду секретаря міської ради! Сил та наснаги плідно працювати на благо громади!

БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА

Ільєнко Лариса Олександрівна народилась 21 травня 1965 року. Громадянка України. 1982 р. - продавець-консультант магазину РІТ Шевченківського району міста Києва. З 1987 року - заступник директора магазину №18 коопспілки в Ленінградському районі міста Києва. 2013-2015 рік - консультант Служби безпеки ПрАТ «Атек». 2015-2019 рік - Генеральний директор ПрАТ «Атек». У 2019 р. закінчила ПВНЗ Європейський університет, факультет економіки та менеджменту. 2019-2020 рр. - голова Обухівської районної ради Київської області.

Робота у громадських організаціях:

1994-2002рр. - Федерація ковзанярського спорту України, 1996-2002р. - Міжнародний благодійний фонд «Сприяння розвитку медицини», 2002-2019рр.- Благодійна організація «Благодійний фонд Лариси Ільєнко «Київська Русь», Президент фонду.

Громадська діяльність:

2015-2020 рр. - депутат Обухівської районної ради Київської області
2020-2024 рр. - депутат Обухівської міської ради Київської області восьмого скликання від Київської обласної організації Політичної партії «Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина».

ВІДБУЛАСЬ ПОЗАЧЕРГОВА СЕСІЯ МІСЬКРАДИ

1 травня 2024 року в сесійній залі Обухівської міської ради відбулась 55-а позачергова сесія, перше пленарне засідання якої проводилося 26 квітня. Через відсутність секретаря міської ради протягом майже двох місяців сотні підвладних жителів територіальної громади були призупинені і чекали вирішення. Це, зокрема, стосувалось роботи критичних комунальних підприємств, а також освітньої галузі, соціальної сфери, які перебували у «підвішеному» стані через відсутність фінансування.

Цього разу був кворум: із 34 депутатів на сесійне засідання з'явилося двадцять п'ять обранців. На початку сесії склав свої повноваження депутат від політичної партії «Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина» Олександр Лук'яненко, якого політрада партії відкликала за народною ініціативою. Виступаючи, Олександр Іванович подякував виборцям за довіру, колегам - за роботу, а наступнику побажав плідно працювати на користь громади. Новопризначеним депутатом став Біліченко Ігор Олександрович.

На посаду секретаря міської ради було два подання.

За кандидата Богдана Яцуна від Політичної партії «Голос» проголосували чотири депутати з двадцяти п'яти присутніх.

Секретарем Обухівської міської ради обрано Ільєнко Ларису Олександрівну, депутатку Політичної партії «Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина». Її кандидатуру в результаті таємного голосування підтримали двадцять два народних обранці, один депутат проголосував «проти» та два бюлетні визнано недійсними.

ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЯМ!

ГИНУТЬ КРАЦІ СИНИ УКРАЇНИ

Майже щотижня Обухівська земля зустрічає своїх синів, яких везуть «на щиті» додому. Стоячи на колінах, не дивлячись на пізній час чи негодю, перед ними схилиють голови вдячні мешканці. Адже вони знають, що завдяки хлопцям і дівчатам, які поклали свої життя за рідну землю, ми продовжуємо жити. Поки ми в теплих домітках, там, на фронті, в надскладних умовах, захисники тримають небо і землю в своїх мужніх руках, ціною здоров'я та життя.

Кожний загиблий воїн – це болючий шрам для нас усіх. Таким є трагічний світ війни. Україна не лише героїчно бореться з 2014 року під шквальним вогнем, а й увесь цей час оплакує своїх загиблих Героїв, які боронять Батьківщину з небес.

Кожне прізвисько – це історія відваги. Вічна слава героям, котрі поклали на вівтар свободи своє життя, глибока вдячність героям, котрі тримають небо над Україною і світом донині.

2 квітня 2024 року під час оборони селища Стельмахівка Сватівського району Луганської області загинув уродженець Красноі Слобідки, вірний патріот та мужній воїн, нацгвардієць, молодший сержант, командир відділення СЕВЕРИН РУСЛАН ВІКТОРОВИЧ.

Народився Руслан 9 квітня 2002 року в с. Красна Слобідка Обухівської міської територіальної громади. У 2019 році закінчив місцеву школу. В селі пройшли його дитячі та юнацькі роки. Його перша вчителька Валентина Черненко згадує Руслана найтеплішими словами. Він був відповідальним учнем, дуже добре вчився, мав легкий, веселий характер, був душею класу, не відмовляв у допомозі тому, хто до нього звертався. Після школи Руслан вступив до Київського фахового коледжу ресторанного господарства НУХТ.

У 2021 році Руслана призвали на строкову службу до Національної Гвардії України, яка входить до системи Міністерства внутрішніх справ України. У Нацгвардії він підписав контракт та продовжив військову службу.

Руслан перебував у найгарячіших точках на сході країни. Під час виконання бойового завдання 1 квітня 2023 року отримав осколкове поранення під

Кремінною на Луганщині. Після лікування та довшої реабілітації знову повернувся до своєї військової частини для подальшого проходження служби.

Старший брат Олександр також служить у тій же частині, пліч-о-пліч з Русланом. У той трагічний день 2 квітня 2024 року Руслан змінив на бойовій позиції свого брата. Під час оборони північно-східної околиці селища Стельмахівка Сватівського району Луганської області внаслідок обстрілу противника він отримав смертельне поранення.

Загибель молодого і сповненого сил юнака відізначалася пронизливим боєм та залишилась глибокою раною для рідних, для односельців та всієї громади. Низький уклін за подвиг в ім'я кожного з нас, в ім'я Батьківщини. Слава тобі, наш Герою!

12 квітня 2024 року поблизу н.п. Пречистенка Волноваського району на Донеччині загинув старший сержант, командир відділення 13-го окремого батальйону 58-ї ОМПБр з позивним «Техас» ВИШІНСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР ВАЛЕРІЙОВИЧ

Народився Олександр 25 грудня 1976 року в с.Витачів Обухівського району, де й пройшли його дитячі роки. Потім родина оселилася в Обухові. Навчався в ЗОШ №3, потім здобув освіту в Профтехучилищі м.Українка за спеціальністю слюсаря-зварювальника. Тривалий час працював за цією спеціальністю на СТО в м. Обухові.

У 1995 році під час військової служби виконував бойові завдання в Югославії, отримав поранення. Працював слюсарем. З 2012 року - на Київському картонно-паперовому комбінаті.

Олександр - голова великої родини, яку вони створили разом з дружиною Ларисою Борисівною у 2001 році, народивши та виховавши семеро дітей. Він понад усе любив свою сім'ю. Був справедливим та безкорисливим. Такими ж Олександр виховував і своїх синів та дочок.

У ті перші найстрашніші для українців дні повномасштабної війни, старший син Олександра Борис пішов добровольцем до свого підрозділу, у якому воював ще з 2014 року в АТО бойовим медиком. Брат Олександра Петро, який з 2015 року також воював в АТО та був артилеристом, прибув до свого військового підрозділу на східні рубежі країни.

Олександр не мав жодних сумнівів, що його життєвий шлях також має продовжитися на фронті. Він пішов до військкомату, маючи за плечима досвід учасника бойових дій на території інших держав. Спочатку потрапив до Бориспільського аеропорту, де займався забезпеченням особового складу льотного підрозділу. Згодом брав участь в обороні Києва та захисті аеродрому в Борисполі. У цей час його син Борис також відбивав ворога на підступах до столиці, перебуваючи в Мошуні Бучанського району та займався евакуацією 300-х. Після звільнення Київщини Олександр забезпечував різні підрозділи провізією та бойовим комплектом. За мужність, патріотизм та високу громадянську позицію під час оборони Києва Олександр був нагороджений медаллю «Честь. Слава. Держава».

На Херсонському напрямку вивозив поранених та полеглих бійців. Під час однієї з таких небезпечних поїздок він разом з побратимами потрапив під мінометний обстріл, внаслідок якого пошкоджено автомобіль, і, на жаль, не всі поранені вціліли. То була одна з найстрашніших евакуацій.

У 2023 році Олександра перевели до 58-ї мотопіхотної бригади 13-го окремого батальйону на Вугледарський напрямок на Донеччині.

Життя мужнього захисника рідної неньки-України обірвалося 12 квітня 2024 року біля с. Пречистинка.

Осиротіла його велика родина, втративши найдорожчу людину, опору й поради, яким він був для дітей та дружини, для братів та побратимів.

Україна втратила вірного сина, відданого патріота. Низький уклін тобі, наш Герою, за подвиг в ім'я правди й життя на вільній українській землі. Велика шана Герою!

ДРУГА РІЧНИЦЯ ЗВІЛЬНЕННЯ КИЇВЩИНИ

2 квітня 2022 року було повністю звільнено Київську область. Того дня офіційно повідомили, що на Київщині не лишилося жодного російського підрозділу. Згадаємо як це було.

24 лютого 2022 року російські війська зайшли на територію Київської області з білорусії, просунувшись через Чорнобильську зону. Намір зайти до столиці через Бровари намагалися реалізувати через Чернігівську область.

Того ж дня росіяни намагалися висадити десант на аеродром «Антонов» у Гостомелі. Він мав зайти до Києва, отримавши підкріплення, яке сунуло по землі. Першими мали сісти гелікоптери, потім - 18 військово-транспортних літаків Іл-76 мали висадити на аеродромі до чотирьох тисяч окупантів із технікою.

Бій за аеропорт зрвав план окупантів. Кілька гелікоптерів було знищено силами нацгвардійців, яким надали підтримку 72-га ОМБр, 95-та та 80-та ОДШБр. Українська авіація та артилерія суттєво пошкодили смугу і висадка стала неможливою.

Завдяки протистоянню та підризу мостів, швидкість вдалося уповільнити. На рубежі Стоянка-Гостомель-Демидів росіяни вийшли 27 лютого. Того ж дня відбулися бої в Бучі та Ірпені, під час яких було знищено десятки одиниць російської техніки.

28 лютого супутники уперше зафіксували величезну колону російської техніки у напрямку Києва через прикордонне білоруське село Біла Сорока через Чорнобиль, Іванків на аеродром Гостомель. На 1 березня 2022 року довжина її сягала 56 км. До неї увійшли резерви БТГр і близько 20 тис. росіян, які намагалися захопити Київ цим напрямком.

1 березня російські БТГр розділилися. По одній групі розійшлися, наступаючи на Гостомель, у бік Фастова, на Димер, на село Раківка для захоплення переправи через річку Ірпін та на Мошун. Саме село Мошун було воротами до Києва. 7 березня росіяни розпочали на його активний наступ, який 11 березня перетворився на масований – з усіх боків. На перешкоді їм стала річка Ірпін. Українські захисники підірвали дамбу 25 лютого, щоб не допустити прорив у бік Києва, і цей спрацювало. Прогреш росіян у битві за Мошун, який став неминучим 19-20 березня, називають ключовою подією у всій операції росіян із захоплення столиці.

До битви за Мошун, яка стала переламною, було чимало прикладів військової звитяги та надзвичайно успішних дій українців. Наприкінці лютого та на початку березня в Бородянці російську техніку знищували коктейлями Молотова, на початку березня «Азов» зупинив окупантів біля Ворзеля, а під Макаровим було знищено кілька російських танків. 9 березня колону російських танків, майже полк, біля села Скибин знищили ССО «Азов» та бійці 72-ої бригади. До кінця березня перевага Сил оборони України вже була очевидною.

«Невдалі спроби наступу на Київ, у яких систематично знищувались війська противника на всіх напрямках, тривали до 19 березня, коли підрозділи Збройних сил РФ перейшли до оборони й почали окопуватись. Згодом, внаслідок контрнаступу ЗСУ, залишки російських підрозділів до початку квітня покинули територію Київщини», - констатували в аналітиці Генштабу ЗСУ.

Мошун було звільнено 21 березня 2022 року, 28 березня – Ірпін, 31 березня – Буча та Гостомель, а 2 квітня в області не лишилося російських підрозділів. Але лишилися сліди їхніх військових злочинів та тимчасової окупації.

Під час наступу росіян у лютому-березні 2022 року під тимчасовою окупацією опинилися 180 населених пунктів Київської області. Генеральний прокурор Андрій Коштин констатував, що на території Київської області станом на зараз задокументували понад 20 тис. військових злочинів, внаслідок яких загинули 2406 цивільних осіб та 1030 були поранені. Про підозру у злочинах повідомлено 193 особи, до суду відправлено обвинувальні акти щодо 130 осіб. Вироки мають вже 25 злочинців. Буча стала першим страшним свідченням геноциду проти українців.

Після повномасштабного вторгнення була запроваджена почесна відзнака «Місто-герой України» за подвиг, героїзм та стійкість у захисті. Містам-героями є Волноваха, Маріуполь, Харків, Херсон, Чернігів, Миколаїв, Охтирка та три населених пункти на Київщині – Буча, Гостомель, Ірпін.

«ВІРИМО. МІЦНІШАЄМО. ВІДРОДЖУЄМОСЯ»

Захід «Київщина. Віримо. Міцнішаємо. Відроджуємося» з нагоди другої річниці звільнення області від російських окупантів відбувся і в Обухівській громаді. Хвилинною мовчання вшанували пам'ять полеглих за Україну воїнів, серед них наші земляки - Дмитро Міненко та Павло Галба.

Представники міської ради та ТЦК СР вручили рідним військових, які загинули, захищаючи Україну, державні нагороди. Орденами «За мужність» III ступеня посмертно нагороджено: **ПРИМУ Тараса Володимировича** (загинув у Бахмуті у 2022 році), **ДИШ-ЛЮКА Юрія Олександровича** (загинув в районі Роботиного у 2023 році), **ПАСІЧНОГО Євгена Володимировича** (загинув полизу Білогорівки на Луганщині у 2022 році), **МАЙКА Олега Васильовича** (помер внаслідок поранення біля Вугледару на Донеччині у 2023-му).

МОЛИТОВНИЙ СНИДАНОК ДЛЯ РОДИН ВОЇНІВ

18 квітня в Обухівському територіальному центрі надання послуг у рамках створеного нещодавно Ветеранського простору відбувся Молитовний сніданок з українською співачкою, громадською та політичною діячкою Оксаною Білозір, яка започаткувала серію таких заходів, де присутні читають Святе Письмо.

У зустрічі взяли участь військові капелани, волонтери, представники місцевої влади, депутати та працівники центру. На заході були присутні матері та дружини загиблих воїнів, й воїнів, які зараз на передовій захищають нашу Батьківщину.

Такі духовні бесіди є вкрай необхідними для кожного з нас, а надто для людей, які втратили рідних та близьких у цій тяжкій війні. Сила молитви до Бога укріпить їхні внутрішні сили й дасть надію на мирне майбутнє.

ДСНС ЗАПРОШУЄ ДО ВСТУПУ НА ДЕННУ ФОРМУ НАВЧАННЯ У ВІДОМЧІ ВИЩІ НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ З НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ У 2024 РОЦІ:

- Національний університет цивільного захисту України (м. Харків);
- Львівський державний університет безпеки життєдіяльності;
- Черкаський інститут пожежної безпеки ім. Героїв Чорнобиля НУЦЗ України;
- випускників дев'ятих класів ЗОШ до Вінницького вищого професійного училища Львівського державного університету безпеки життєдіяльності (м. Вінниця).

За довідковою інформацією звертатися до 16-державної пожежно-рятувальної частини за адресою: м.Обухів, вул.Чумацький шлях, 22, телефон: (044) 298-13-05.

ПРИЄДНУЙСЯ ДО НАС! УКРАЇНИ ПОТРІБНІ СПРАВЖНІ ГЕРОЇ!

ВОНИ РОБИЛИ НЕМОЖЛИВЕ

З 14-го квітня 2014 року у східних областях України почалася антитерористична операція (АТО). Обухівець Сергій ГУБА з 2014-го по 2022-й побував у найгарячіших точках Сходу України. Він - людина з міцною внутрішньою мотивацією, а таких дуже цінують на фронті. Доля двічі захистила його від смерті. Перший раз - у 2015-му в Торецьку, другий - у 2022-му в Бахмуті. Отримавши важкі поранення, після тривалого лікування Сергій проходить реабілітацію і вчиться жити по-новому.

Сергій Губа по закінченні столичного інституту культури свого часу танцював у народному самодіяльному ансамблі пісні і танцю «Чорнобривець» Миронівського будинку культури, викладав хореографію у дитсадку «Світлячок» в Обухові й гадки не мав, що після сорока років покине улюблену справу. Правдолюб і патріот, він завжди захищав права людей.

«Силовий розгін демонстрації та побиття студентів у листопаді 2023-го мене допекли, тому я з перших днів опинився на Майдані», - каже Сергій.

Пізнше у складі добровольчого батальйону «Миротворець» чоловік опинився в Донецьку, Горлівці, охороняв 7-й блокпост міста Торецька Бахмутського району на Донеччині (до 2016 року Дзержинськ). Нині воно перебуває під щоденними обстрілами з боку російських окупаційних військ. Там Сергій на псевдо «Танцор» прийняв перше бойове хрещення з комбатом Андрієм Бахтовим. На жаль, командир загинув у Зайцевому під Горлівкою на очах у нашого співрозмовника. Згадуючи той період життя, Сергій розповів, що населення Донбасу було налаштоване проти українських військових. Сепаратисти записали його у базу «Карателі».

«Важко було тоді, адже нас здавали і місцеве населення, і колаборанти у штабах... До матері моєї дзвонили, залякували, погрозували: «Заберіть його, а то ми знаємо, де ви живете», - каже Сергій.

У 2015 році «Танцор» отримав контузію,

Торецьк, 2014 рік

Бахмут, перед пораненням. 2022 рік

перше поранення, третю групу інвалідності і посвідчення учасника бойових дій. Після лікування і реабілітації підписав контракт з Національною поліцією, став служити старшим лейтенантом патрульної поліції в Обухівському районному відділку.

Коли у лютому 2022-го росіяни почали широкомасштабне вторгнення, Сергій добровільно вступає до місцевої тероборони, а потім підписує контракт з Національною гвардією і опиняється у навчальному центрі МВД в Гостомелі.

«Я переконаний, - каже наш герой, - що потрібно захищати свою землю. Якщо я не стану на її захист, то у нас буде те, що було

Сергій «Сивий» Губа (у центрі) з бойовими побратимами: «Мером» Павлом Корнієнком (ліворуч) і «Тренером» Богданом Бугою

у Бучі. А ні я, ні ми цього не хочемо! Тоді не було страху, була лють на ворога! Скрізь на своєму шляху окупант сів руйнування і смерть».

Губа потрапив до 4-ї бригади оперативного призначення Нацгвардії імені Героя України Сергія Михальчука, відомої як Бригада швидкого реагування НГУ «Рубіж». Комунікабельний, він швидко зійшовся з побратимами Павлом Корнієнком, заступником мера Тетіїва на псевдо «Мер», та Богданом Бугою - «Тренером». Павло Корнієнко запропонував «Танцору» змінити псевдо на «Сивий», Сергій погодився.

Про останнє поранення Сергій розповідає так: «Ми обороняли Бахмут. Пізнше місто назвуть фортецею Бахмут. Там було пекло:

ворог поливав наші позиції градами без упину. Це сталося 13 жовтня 2022 року. По будинку, з якого ми вели прицільний вогонь, вдарила САУ 152-м калібром. Я почув вибухи, вогонь, дим, поспігалося перекриття і на мене щось упало згори. Далі як у тумані. Мій побратим Женья Нагорний витягнув мене з-під завалів. Льюша Міненко «Мощарт» супроводжував до госпіталю в Бахмуті, де з мене виняли 30 осколків. Після Бахмута терміново доправили до Краматорська, а з нього - до Дніпра, у лікарню Мечникова - там робили операцію (перелом склепіння черепа), ще був перелом лівої ключиці... Не дуже що пам'ятаю, адже три місяці перебував у комі. З Дніпра мене наліппаралізованого вертольотом на ношах доправили до Вінниці. Були ще шпиталі Львова і Києва. У столиці, в інституті нейрохірургії, професор Михайло Кваша провів надскладну операцію - трепанацію черепа, використавши кістковий цемент замість титанової пластини. До речі, побачивши мої документи, Михайло Сергійович сказав, що від смерті мене захистила Покрова, адже мій день народження саме на Покрову. Згадав, що у частині мене записали у мертві, ніхто не вірив, що після такого поранення я виживу. Після операції пройшло вісім місяців. За цей час медико-соціальна експертна комісія перевела мене на другу групу інвалідності, комісувала і списала. Тож вчуся жити у тилу: активно співпрацюю з громадськими організаціями - наприклад, брав участь у протестах проти спорудження національного військового кладовища у Маршалівці. Крім того, що там проходить природно-охоронна смарагдова зона, ще й дуже близько до поверхні залягають ґрунтові води, і класти хлопців у болото - це неповага до загиблих. Військові заслуговують на краще місце поховання! Ще мене як військового дуже непокоїть корупція у владних ешелонах. Через це нам відхиляють допомогу, яка так потрібна на фронті. Я переконаний, що воювати повинні всі - і прості українці, і депутати Верховної Ради. Отоді буде довіра народу до своїх обранців. Подолавши внутрішні перепони, переможемо і ворога!».

Спілкувалась Олена РОМАНЧЕНКО

«ПІСЛЯ закінчення СПТУ №8 у Прип'яті мене взяли на атомну станцію монтажником залізобетонних конструкцій. Рік до армії я працював на 3-му енергоблоці. Після демобілізації мене «просватали» у воєнізовану пожежну частину №2, яка базувалась безпосередньо на території Чорнобильської атомної станції і спеціалізувалась на її охороні, у караул до лейтенанта Володимира Правика рядовим внутрішньої служби.

З дружиною та маленьким сином я жив у батьків, а працював - на ЧАЕС. Робота мені подобалась. На чергування їздив на спецтранспорті, який надавала станція. Стояв першим у квартирній черзі як молодий спеціаліст. Житло тоді будували швидко, і я був упевнений, що матиму в Прип'яті власну квартиру. Але всі плани зруйнувала аварія.

25-го квітня мене викликали на добу чергування підмінним диспетчером. День минув спокійно. З 23-ї години (25 квітня) до часу ночі (26 квітня) мене підмінив наш пожежник Сергій Легун. У 1:23 і 45 секунд на центральному пульті спрацювала пожежна сигналізація. На головній панелі в диспетчерській спалахнули сотні червоних сигнальних лампочок. Почулося два глухих, а потім дуже потужний вибух. Бетонне перекриття зруйнованого 4-го енергоблока розлетілося по території станції. Я увімкнув сигнал тривоги. Про нештатну ситуацію одразу доповів своєму керівнику - начальнику ВПЧ-2 майору Леоніду Телятникову.

В 1:24 з Центрального пункту пожежного зв'язку (ЦППЗ) міста Києва на пульт зателефонувала диспетчер Валентина Карпенко:

- Алло, це ВПЧ-2?
- Так! - відповів я.
- Що у вас там горить?
- Вибух на... головному корпусі. Між третім і четвертим блоком.
- А люди там є? - запитувала телефоністка.
- Так.
- Піднімай наш склад! - до розмови під'єднався керівник ЦППЗ.
- Піднімаю! Начальника підняв! - знову я.
- Так всіх, всіх, весь офіцерський склад. Офіцерський корпус піднімай! - наказав керівник ЦППЗ.

Запис цієї телефонної розмови викладений в інтернеті. Слухаю ці перемовини і думаю: тоді була одна війна - з «мирним» атомом, а зараз інша - з воєнними сусідами. Важко від того, що і тоді, і зараз гинуть наші хлопці - цвіт української нації.

У 86-му із захисних засобів у пожежних були брезентові роби, каски і рукавиці,

Швидко летить час, все далі віддаляючи нас від найбільшої техногенної катастрофи - аварії на Чорнобильській атомній станції, що сталась 26 квітня 1986 року. Зробити неймовірне - загасити реактор, зупинити поширення радіації, спорудити довкола зруйнованого енергоблока захисний саркофаг, вдалося завдяки самовідданій праці сотень тисяч людей, ім'я яким - ліквідатори. Їм доводилося діяти за велінням власної інтуїції та сумління, сміливості та почуття обов'язку. Серед них і Віктор Сергійович ГАЛУЗА - житель Обухова, пенсіонер, у 1986-му - диспетчер Воснізованої пожежної частини №2 по охороні Чорнобильської АЕС. Нагороджений орденами «Знак пошани» та «За мужність» III ступеня. З 2006 року Віктор Сергійович - довічний державний стипендіат серед осіб, які брали безпосередню участь у ліквідації аварії на ЧАЕС. Ліквідатор згадує:

а це виявилось слабким захистом проти смертельних доз радіації.

...За лічені хвилини до місця пожежі прибув черговий караул ВПЧ-2 у складі трьох відділень на чолі з лейтенантом Володимиром Правиком. Щоб оцінити стан пожежі та визначити як прокласти пожежні рукави для подачі води Володимир Правик здійснив розвідку. Саме він повідомив на пульт диспетчерського зв'язку, що четвертий блок повністю зруйнований, рівень радіації високий, підтвердив, що пожежа найвищого - 3-го рівня, а це означало, що до місця загоряння повинні прийти всі найближчі пожежні розрахунки з міст і селищ Київської області - Чорнобиля, Іванкова, Поліського, Білої Церкви, Ірпеня, Фастова, Василькова та столиці...

Караул нашої частини гасив пожежу з боку машинного залу.

Буквально за п'ять хвилин примчав пожежний розрахунок СВПЧ-6 по охороні міста Прип'яті на чолі з лейтенантом Віктором Кибенком. Його караул гасив пожежу з боку зруйнованого 4-го блоку.

Оперативно на місце аварії прибули

начальник ВПЧ-2, майор внутрішньої служби Леонід Телятников, начальник СВПЧ-6 Олександр Єфіменко, директор ЧАЕС Віктор Брюханов. Телятников узав керівництво по гасінню пожежі на себе та оголосив збір особового складу підрозділів Прип'ятського гарнізону. З офіцерів обох частин він сформував штаб пожежегасіння, а з підрозділів, що перебували, - резерв для заміни людей.

До другої години ночі до станції прибули рятувальники з сімнадцятьох пожежних частин Київщини. Гасіння пожежі тривало до шостої ранку. Пам'ятаю, як у пультову після 6-ї зайшов стомлений Леонід Телятников. Посидів, поговорили, я потім йому стало погано, його вирвало (це перша ознака променевої хвороби). Хлопці обох пожежних частин отримали надвисокі дози радіації і потребували медичної допомоги. Телятникова, Правика, Кибенка та особовий склад двох караулів направили до медико-санітарної частини №126 міста Прип'яті.

26 квітня я стояв на вахті. Інформацію, яку отримував, по секретному зв'язку пере-

давав на Київ. На диспетчерський пульт телефонував директор станції Віктор Брюханов, який проводив термінову нараду в підземному букері, просив, аби відправили машини для відкачування води. Вранці з санчастини подзвонив Володимир Правик, запитував як справи і повідомив, що хлопців з нашої ВПЧ-2 та СВПЧ-6 відправлять на лікування в Київ.

Чергування закінчилось о 16:00 двадцять шостого квітня. З мого караулу з пожежі повернувся Андрій Король, і під вечір ми виїхали до гуртожитку, де мешкав товариш.

27 квітня евакуювали Прип'ять, ми чергували у місті, патрулювали територію. До 29 числа наша ВПЧ-2 базувалась на території міської СВПЧ-6, а потім нас перекинули до Чорнобиля, в СПЧ-17. Збірну групу рятувальників, а їх зі 140 залишилось дванадцять, поселили прямо в пожежній частині. До автобуса викликали мене, Андрія Короля та інших і повезли на мийку. Ми помилися, переодяглися, адже до того часу не мали змінного одягу, а він, як і ми, був дуже забруднений радіацією. Того ж таки дня нас забрали до Іванківської лікарні, а з 30 квітня протягом цілого місяця я разом з пожежними ВПЧ-2 і СВПЧ-6 знаходився на лікуванні у столичному радіологічному центрі на Ломоносова. Цей місяць ми провели у прямому значенні цього слова, не встаючи з ліжок, нам постійно ставили крапельниці, промивали кров, виводячи з неї радіонукліди.

Після лікування потрапив до пожежної частини в село Розважів Іванківського району, а потім через обласне Управління пожежної охорони за розподілом переїхав до Обухова. Влаштувався у ВПЧ-13, де вже працювали мої колеги і яку очолював начальник СВПЧ-6 по охороні Прип'яті Олександр Єфіменко. Восени забрав родину. Жили в пожежній частині, під новий рік отримали квартиру на Лікарні.

Після аварії двічі був у Чорнобильській зоні відчуження, у своїй ВПЧ-2, на атомній станції. Кілька років тому за ініціативи голови обласної ради ветеранів, полковника внутрішньої служби у відставці Анастолія Бондаренка разом з колегами Олександром Єфіменком та Анастолієм Захаровим брав участь у зйомках фільму про аварію на ЧАЕС «Тим, хто врятував світ».

Якось, відвідуючи музей Чорнобиля в Києві, на Контрактовій площі, під товстим склом побачив... свій журнал чергувань ВПЧ-2, в якому записував усі події того спекотного квітня 1986-го. І перед очима ожило минуле...».

Записала Олена ДРАЧУК

Юлія ТИМОШЕНКО: Україні потрібна справедлива, а не принизлива мобілізація

Юлія Тимошенко і її фракція «Батьківщина» не підтримали скандальний закон про мобілізацію, який щойно був проголосований у парламенті. Вони виступили категорично проти, в тому числі тому, що в цьому законі не передбачена норма про демобілізацію військових, які відслужили в армії більше 36 місяців.

Юлія Тимошенко пояснила, що закон, який має максимум антиконституційного примусу й репресій, не зможе створити сильне військо, здатне дати відсіч ворогу.

Вона та її команда «Батьківщини» вимагали внести до законопроекту наступні правки:

- негайна демобілізація всіх, хто відслужив 36 місяців і більше;
- встановити чіткі терміни ротацій та відпусток;
- оплатити кожному, хто підпише контракт із Міноборони, разово 10000 доларів;
- збільшити вдвічі – до 200 000 гривень – грошове забезпечення кожному військовому, хто воює на передовій
- навчати новобранців щонайменше 6 місяців перед відправленням на фронт;
- прибрати з закону всі репресивні позиції, які є неконституційними;
- залишити в спокої студентів, аспірантів, викладачів, вчителів, вихователів, людей з інвалідністю і тих, хто ними опікується, а також батьків багатодітних родин.
- зняти бронь з чиновників та депу-

ПАРЛАМЕНТ УХВАЛИВ МОБІЛІЗАЦІЮ «БАТЬКІВЩИНА» ПРОТИ!

- вчити дітей загиблих героїв у ВИШах безкоштовно.
Жодну правку до закону про мобілізацію не було враховано і тому фракція Батьківщина його не підтримала в сесійній залі.

татів, правоохоронців і суддів, всі мусять бути рівними перед законом;
- лікувати поранених за держаний коштів в медзакладах будь-якого рівня і права власності;

ОФІЦІЙНО

У ВЕРХОВНІЙ РАДІ ПЛАНУЮТЬ ПЕРЕЙМЕНУВАТИ ДВА СЕЛА В ОБУХІВСЬКІЙ ГРОМАДІ

Комітет Верховної Ради України з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування підтримав перейменування 51 населеного пункту в одинадцяти областях України. Зокрема, вирішили змінити назву двох сіл на території Обухівського району Київської області, що входять до Обухівської територіальної громади. Про це повідомили у пресслужбі Верховної Ради України.

«Підтримані перейменування населених пунктів Обухівського району Київської області, назви яких містять символіку російської імперської політики або не відповідають стандартам державної мови», — йдеться в повідомленні.

Мова йде про зміну назв наступних сіл: село Красна Слобідка на село Слобідка; село Перше Травня на село Гудимове.

ВІДБУВСЯ БЛАГОДІЙНИЙ ЗАХІД «ДОПОМОЖЕМО ПОРАНЕНИМ БІЙЦЯМ ЗСУ»

В Обухові відбувся благодійний захід «Допоможемо пораненим бійцям ЗСУ», організований БО «Наш Дім», Національною спілкою журналістів України та Службою «Милосердя». Наші поранені захисники мають необхідність у подальшому лікуванні, тож митці провели даний захід заради миру, нагадуючи, що українська нація згуртована, сильна та непереможна.

На концерті виступали творчий колектив «Дорійський спів» за участю в.о. головного диригента Одеської опери Володимира Врубльовського та соліста оперної трупи Олексія Жмуденка, народні, заслужені артисти України та лауреати міжнародних конкурсів, творчі колективи та сольні виконавці Житомирської обласної філармонії, народний ветеранський хор «Наддніпряночка» з міста Українка. Уроженку Обухова, солістку Київської опери, заслужену артистку України Наталю Пелих гля-

дачі довго не відпускали зі сцени.

На підмостках Обухівського центру культури і дозволила звучала музика українських класиків, популярні, патріотичні мелодії сучасних композиторів: Анатолія Кос-Анатольського, Володимира Івасюка, Мирослава Скорика, Миколи Мозгового, Ігоря Поклада, Святослава Вакарчука та ін.

Зібрані з концерту кошти передуть бійцям ЗСУ, які після важких операцій продовжують лікування.

Олена ДРАЧУК

АГРАРІ ОБУХІВСЬКОЇ ГРОМАДИ ДОПОМОГЛИ ПОСІВНИМ МАТЕРІАЛОМ ФЕРМЕРАМ ХЕРСОНЩИНИ

Допомога один одному в скрутному становищі воєнного часу – велика та необхідна справа. Надто коли йдеться про таку важливу справу як продовольча безпека для регіону та країни в цілому.

Для Херсонщини сільське господарство завжди було пріоритетним напрямком розвитку. Проте внаслідок повномасштабної війни та окупації області агропромисловий сектор зазнав чимало збитків, адже багато земель стали непридатними для проведення сільськогосподарських робіт, чимало споруд та техніки господарств було знищено. Та навіть в таких складних умовах на деокупованих територіях агровиборники продовжу-

ють займатися своєю діяльністю заради відновлення та розвитку агропромислового комплексу, а також збереження продовольчої безпеки регіону.

Нещодавно аграрії Херсонщини звернулися до своїх колег з приводу гуманітарної допомоги посівним матеріалом. Обухівські аграрники охоче відгукнулися та надали насіння соняшника, проса і гречки своїм херсонським колегам. Дякуємо нашим фермерам за небайдужість та співпрацю! Разом – до Перемоги!

Тетяна ЧАЙКОВСЬКА,
начальник відділу інформаційного забезпечення та комунікації з громадськістю виконкому ОМР

ТЯЖКА ВТРАТА ДЛЯ КОЛЕКТИВУ МІСЬКОЇ РАДИ. СУМУЄМО. ПАМ'ЯТАЄМО...

1 травня трагічно загинули наші колеги - **КУЛІНІЧ ІРИНА ВІКТОРІВНА,** начальник відділу з питань благоустрою та **ДЕРЕВ'ЯНКО АННА ВАСИЛІВНА,** завідувач сектору вирішення житлових питань та ведення квартирної обліку

Колектив виконавчого комітету Обухівської міської ради висловлює слова глибокого співчуття родинам Ірини та Анни.

Ви назавжди залишитеся у наших серцях і пам'яті усміхненими,

життєрадісними та відкритими для інших людьми. Вічна пам'ять! Царство Небесне!

08700, Київська область, м.Обухів, вул. Малишка, 6, e-mail: vistibuhova@ukr.net

Директор Драчук О.М.

Редакція може не поділяти позицію авторів публікацій, які несуть відповідальність за зміст і достовірність викладених фактів.

Віддруковано: КВП «Обухівська друкарня», Київська область, місто Обухів, вул. Володимира Чаплінського, 5.

Замовлення 131
Наклад 10 000 примірників.
Газета розповсюджується БЕЗКОШТОВНО.

ОГОЛОШЕННЯ

ОГОЛОШЕННЯ

«МАЙСТЕР СЕРВІС»
Обухівська міська районна організація Товариства Червоного Хреста України

ОБУХІВСЬКА МІСЬКА РАЙОННА ОРГАНІЗАЦІЯ ТОВАРИСТВА ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА УКРАЇНИ
НА БЕЗОПЛАТНІЙ ОСНОВІ
НАДАЄ ПОСЛУГИ ОДИНОКИМ ЛЮДЬМ
ЛІТНЬОГО ВІКУ ТА ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИМ
ОСОБАМ:

заміна електрообладнання, монтаж освітлення; занесення/перенесення, збирання, встановлення та ремонт меблів; ремонт сантехніки (труб, кранів); заміна/монтаж сантехніки (раковини, унітази); заміна дверних замків; монтаж/демонтаж полицок, карнизів, дзеркал, картин; підключення побутової техніки; дрібний будівельний ремонт; фарбування; реставрація парканів; обрізка дерев.
Звертатися за тел. 063-100-56-40

КВП «Обухівська друкарня» надає поліграфічні послуги: верстка і друк газет, виробничих журналів, бланків, етикеток; порізка картону, виготовлення архівних та інших коробок.
Тел. 097-972-05-90, 097-482-46-83
E-mail: obuhdruk@ukr.net

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ втрачений військовий квиток, виданий Обухівським РВК на ім'я **ПЕТРИЧЕНКО Сергій Петрович,** 1979 р.н.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ втрачений військовий квиток, виданий Обухівським РВК на ім'я **РЕП'ЯХ В'ячеслав Володимирович,** 1975 року народження.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ втрачений військовий квиток, виданий 12.12.1989 Києво-Святошинським РВК на ім'я **ГРИЩЕНКО Ігор Петрович.**

Громадсько-політична газета «ОБУХІВСЬКІ ВІСТІ».
Ідентифікатор медіа R30-03330 - Рішення Нацради України з питань телебачення і радіомовлення від 14.03.2024 р.
Засновник/видавець: ПП «Редакція газети «Обухівські вісті». Код ЄДРПОУ 35470860.

Р/р UA963052990000026004040121517 в АТ КБ «Приватбанк», МФО 305299
Приймаємо замовлення на оголошення та рекламу. Вартість 1 кв.см - 20 грн.
Іміджеві статті, передвиборна агітація, матеріали на правах політичної реклами: вартість 1 кв.см площі - 30 грн.